

Echo sází na člověka a svobodu

pro něco nadchnout, před něčím varovat. Co víc by člověk mohl chtít od dobrého názorového týdeníku?

**Marek Španěl
a Slavomír Pavlíček**

hlavní akcionáři Echo Media, a. s.

Proč je důležité mít Echo? Protože je to jedinečné české médium, které se drží zdravého rozumu a snaží se o rozumný pohled na čím dál zběsilejší svět okolo nás. Jeho redakce je složena z celé řady zajímavých a výrazných postav, ale co je ještě důležitější, dává prostor pestré škále českých i zahraničních osobností, které nás inspiroují a vybízí k zamyšlení. Echo potřebujeme ještě mnohem víc než před deseti lety, kdy se zdálo, že největším ohrožením pro naši zemi je Andrej Babiš. Ve skutečnosti největším nebezpečím jsou pro nás pokrytectví, zbabělost a hloupost, což jsou sice vlastnosti takřka věčné, ale v posledních letech se jim, zdá se, daří až nebyvale dobře.

Zatímco nás výrobci hesel stále dokola učí, jak křičet ty jediné správné věty, jak měnit na svých skutečných či virtuálních klopách právě platné odznaky, a politici se vyžívají v kladení věnců a jiných sebestopvrzujících kolektivních rituálech, Echo pokračuje ve své neúnavné práci a píše o světě ve všech jeho barvách, chutích a složitostech. Echo se našťastí navíc, kromě české i světové politiky, věnuje i širším a důležitějším tématům, která lze obecně v širokém smyslu označit za kulturní. Přitom kultura není jen oblast umění, ale je to opravdu celé naše okolí, způsob života, nakonec i jazyk a myšlení. Proto je dobře, že Echo pomáhá rozšiřovat a snad i trochu kultivovat i jiné oblasti života, od architek-

Pokračování na str. 50

STANISLAV KOMÁREK

Od chvíle, kdy začalo Echo24 vycházet jako internetový a později i „papírový“ časopis, poutalo moji pozornost a byl jsem jeho pilným čtenářem, později i občasným přispěvatelem. Udržet v minoritním jazyce, kterým čeština nepochybně je, periodikum, které by si zachovávalo vysokou intelektuální úroveň spojenou s nepředpojatým pohledem na svět a nezapadlo postupně do bažin bulvarity, to je věru nadlidský úkol.

Nejvíce mi Echo svým duchem připomíná německojazyčný týdeník Die Zeit z doby mého mládí, kdy pod redakcí Thea Sommera přinášel kvalifikované a nepředpojaté zpravodajství a množství kulturních a historických komentářů. Před těmi skoro čtyřiceti lety jsem uváděl vídeňské kavárničky v nevoli, když jsem u dvou třech šálků po dlouhé hodiny konzumoval jeho obsah od A až do Z. Je ostatně škoda, že se u nás tradice kaváren s vyloženými tiskovinami po revoluci už neobnovila, byť chápu, že ze staromilců mého ražení, těšících se šustěním papíru, vůní tiskařské černi a vybraných kávových sort, by se už asi neuživila. Většina zpráv se přestěhovala na síť a ve svých digitálních poustevnách se do nich noříme až po uši.

Sám jsem pravidelné novinářské činnosti u příležitosti svých šedesátých narozenin zanechal a to málo, co mne ještě napadá k současnému světu, posílám právě do Echa – za jeho mimořádnou vstřícnost mu tímto děkuji. Děkuji mu ještě za jednu věc – že nějak pokračuje v myšlenkové linii devadesátých let, která přijala jakýmsi způsobem sázku na člověka, jeho schopnosti, odpovědnost a svobodu, která zahrnuje i svobodu jít do rizika.

To, co v posledních letech zažíváme, je pravý opak tohoto trendu, tak jak se dějinné kyvadlo opět vrací – všude se ozývá volání po jistotách, přičemž se zapomíná, že jediná, skutečná a úplná jistota je na hřbitově. Společnost, která je svázána tisíci regulativy, vytváří atmosféru, ve které se už nevyplatí žít. Moji přátelé z řad učitelů, psychologů a psychiatrů mi se zděšením vyprávějí o starších dětech, zejména dívkách, které jako by byly posedlé Freudovým Thanatem, pudem k smrti: prohlášují, že by radši nebyly, a různě se pořežávají a jinak sebepoškozují. Už je pro ně dokonce v prodeji balíček první pomoci, v němž jsou takové ingredience jako gumičky, působící na kůži bolest, ale nikoli krvácení, či procesovaná šťáva z červené řepy, kterou po sobě lze jako imitaci krve rozmazávat. Kde jsme se to octli? Nejvíce ochraňovaná generace si přeje bolest a utrpení. Lze ostatně vidět i jiné symptomy Thanatu: pozvolnými, ale jistými krůčky se svět šine ve směru další světové války...

V této atmosféře je velice těžko pro autory i komentátory zachovat si nadhled a chladnou hlavu – máločeho bude v budoucnu tolik zapotřebí. Týmu Echa se to zajisté daří a rád bych mu nejen pogrataloval k desátému výročí zdárného přežití a seberozvinutí na nehostinných mediálních pláních, ale i poděkoval za obrovské množství vykonané práce a projevené invence. Do dalšího desetiletí mu přeji hodně štěstí a přízně Osudu, protože vím, že kulturní statky jsou permanentně ohrožovány těmi nekulturními, podobně jako podle Greshamova zákona špatná mince vytlačuje z oběhu dobrou a painformace informaci skutečnou... ■